

Astăzi mă sărbătoresc.

Îmi pare rău. Pur și simplu nu pot face asta.

Walt Whitman începe *Cântec despre mine*, cel mai frumos poem din lume, cu aceste două cuvinte. Aș vrea să-i urmez exemplul, să încep la fel, dar nu pot. Cuvintele sună slab în vocea mea – arogant, greșit. Poate că într-o zi voi putea spune nestingherită „Mă sărbătoresc“, cu veselie chiar, așa cum o face el. Dar încă nu am ajuns în acel punct.

Cartea lui Whitman mi-a salvat viața. *Fire de iarbă* m-a salvat. Dacă nu ar fi fost cartea asta, acum aș fi la închisoare. Dacă nu ar fi fost cartea asta, acum nu aș scrie-o pe aceasta.

Trebuie să recunosc că mă intimidează puțin faptul că scriu în lungă și ilustru umbră a lui Whitman. Aș putea, presupun, să mi-l imaginez în lenjerie de corp. A funcționat pentru Marcia Brandy, atunci când a ținut marele ei discurs (nu că Whitman ar fi fost printre spectatorii de la Westdale High). Am un avantaj – l-am văzut deja pe Whitman gol, într-o serie de fotografii făcute de Thomas Eakins pe la începutul anilor 1880 – „Bătrân, șapte fotografii“. Nu este menționat numele lui Whitman, dar îmi dau seama că el este. Și alții au crezut la fel. Era destul de drăguț pentru un om de șaiszeci și ceva de ani. Îmi place cum îi iese ușor burta în afară, la fel ca a fiicei mele, Nori, din scutece. Îmi place felul în care își ridică un șold într-o parte – puțin iritat, puțin obraznic. Îmi place să-l văd gol-puşcă.

Cred că și eu trebuie să mă dezbrac aici cu totul. Trebuie să mă descarc de tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva luni. Dacă încep să scriu, poate că voi ajunge să înțeleg.

Mă bântuie o imagine. Silueta Sodabei, vecina mea din Afghanistan, ghemuită în containerul din depozit. Partea din față a veșmântului, o burka¹, îi lovea ușor fața; îi atârna la ceafă ca vălul unei călugărițe. Era ușor întoarsă cu spatele la mine și avea zulufl de păr lipiți pe o parte a gâtului. Obrazul ei stâng, neted, era plin de sudoare. Acea a fost prima oară, singura oară, când i-am văzut o parte din chip. N-am aflat niciodată adevărata formă a buzelor sau a nasului ei, întreaga dimensiune a ochilor – doar întinderea umedă de piele, înainte ca ea să realizeze că sunt acolo și să-și tragă vălul la loc. Pielea obrazului părea atât de netedă. Acum, când mă gândesc, mă trec fiorii.

Dar nu cu asta vreau să încep.

Vreau să mă întorc la viața mea obișnuită, de dinainte ca viața ei să se ciocnească de a mea. La vremea când aveam lucruri mai simple la care să mă gândesc – la mesele de prânz ale copiilor mei, la dependența de televizor a soțului meu, la licitațiile la care participam în fiecare săptămână.

Licitările. Sigur! Aș putea sărbători licitațiile mele pentru spațiile de depozitare. Acesta este un lucru pe care îl pot face.

¹ Veșmânt purtat de femei în unele țări islamice, care acoperă total trupul, inclusiv capul și fața, lăsând doar o mică „fereastră“ pentru vedere. (n.red.)

☉ Iată cum merg licitațiile.

Ai la dispoziție un minut, cu lanterna.

Conducătorul licitației deschide lacătul cu o lampă de benzină sau cu un clește de tăiat și ai un minut ca să stai în ușa depozitului. Ai un minut ca să cercetezi interiorul și să te hotărăști dacă merită să investești în sacii de gunoi negri și șifonați, în cutiile de carton legate cu bandă, în componentele de bicicletă, în scaunele de plajă și în păturile pe care le dezvăluie lumina prăfuită.

Înveți să te încrezi în propria intuiție. Înveți să asculți de imboldul interior care îți spune să licitezi. Înveți să cauți indiciile subtile – sacosele de cumpărături cu adresa Beverly Hills, cutiile marcate FRAGIL în negru intens. Înveți să eviți anumite mirosuri – igrasia și mucegaiul nu sunt semne bune, te vei trezi probabil cu un mănunchi de treninguri și de șosete pe care cineva le-a pus la spălat, dar nu s-a sinchisit să le usuce cum trebuie, lăsându-le să putrezească în saci de plastic. Ajungi să-ți dezvolți un al șaselea simț pentru mirosul bijuteriilor, al electronicelor. Aparatele TV emit un miros fierbinte, încărcat, chiar dacă n-au fost deschise ani de zile, în timp ce diamantele au miros albastru, ca apa rece și bună.

Încerci să-ți amintești că licitezi pe nenorocul altcuiva. Cineva care n-a putut să-și achite compartimentul de depozitare, care l-a lăsat zălog. Încerci să-ți amintești că profiți de pe urma tristeții, a eșecului cuiva, că banii pe care îi vei câștiga cu această marfă provin din paguba altcuiva. Încerci să-ți amintești că a fost cineva care a lăsat aceste obiecte în depozit, cineva care a plănuț să le ia

înapoi într-o zi, căruia îi va fi dor de aceste albume de fotografii, de aripioarele fragile pentru înot, de ramele foto decorate cu boabe de fasole. Dar faci abstracție de toate astea când vânzătorul spune: „Licitația începe de la un dolar“ și dai din coate ca să ajungi în față, agitându-ți mâna prin aer.

✎ Mi-am săltat bărbia, puțin de tot. Cel mult cu câțiva centimetri. O înclinare ușoară a capului, o ridicare simultană, dar subtilă, din sprânceană. Voiam să văd cât de discretă îmi putea fi mișcarea fără ca ea să treacă, totuși, neobservată de către conducătorul licitației. Stătea în picioare pe o scăriță, în cămașa lui havaiană și în pantalonii scurți din pânză, cu ochelari Ray Ban și cu părul vâlvoi, spunând: „Zeceauzecezecezeceodatăzece dedouăori...“, cu o gură ce pare prea robustă pentru a vorbi atât de repede. Apoi a spus: „Vândut lui Flan Parker pentru zece dolari“, iar eu m-am simțit de parcă aș fi avut superputeri.

La începutul carierei mele în lumea licitațiilor dădeam din ambele brațe ca să particip. Curând, am trecut la agitare a unui singur braț. Apoi, am ajuns doar să-l ridic. După care am ajuns la o singură mână. Apoi, la un deget. Apoi, la bărbie. Mă gândeam că aș putea ajunge la momentul în care conducătorul licitației va observa că mi se dilată pupilele și asta ar fi tot.

Mi-am făcut vânt cu lista de licitație și i-am dat o înghițitură de apă fiicei mele de doi ani. Aș fi vrut să avem

superputeri pentru a ne răcori. Eram în 2002, cel mai fierbinte an înregistrat până atunci. Chiar și palmierii păreau moleșiți de cele patruzeci de grade de la începutul lui iunie. La depozitul EZ Self Storage¹ totul părea să fie cuprins de toropeală, și nu neapărat din cauza căldurii intense din Riverside. Era un complex de autodepozitare mai vechi, iar în ultimii ani proprietarii nu făcuseră prea multe ca să-l îngrijească. Ca majoritatea spațiilor de depozitare, era format din mai multe șiruri de cutii dreptunghiulare, cu uși de garaj în față. Pereții erau cu toții din piatră cenușie, nezugrăvită, gri și cam șubrezi; ușile laminate fuseseră probabil de culoare galben-deschis la un moment dat, dar acum ajunseseră într-o nuanță ștersă, vineție, după atâtea izbituri și lovituri de ciocan. Asfaltul de pe jos era spart, plin de gropi și năpădit de buruieni. Mă întrebam cine ar vrea să-și depoziteze lucrurile într-un loc atât de dărăpănat.

M-am uitat la ceea ce câștigasem. Eram nerăbdătoare să aflu ce era înăuntrul unei geți JCPenney. Sacul de plastic părea colțuros, de parcă ar fi fost plin de tranzistoare. Poate chiar de lingouri.

Încărcat de materie primă și de materie rafinată.

– Bine lucrat, a spus Chen Senior, energicul proprietar al unui magazin de vechituri, licitator ca și mine.

M-a bătut pe umăr și a ciufulit părul blond-deschis al lui Nori. Conducătorul licitației și-a împachetat scărița și și-a pus mapa sub braț, ținând cleștii de tăiat, lungi de un metru, sub celălalt. Noi, cei vreo opt oameni, l-am urmat spre altă ușă de garaj, ultimul depozit pe ziua aceea, care măsura zece pe cincisprezece, mult prea costisitor probabil

¹ Self storage, autodepozitare (în lb. engl. în original), depozit individual (n.red.)

pentru mine. Mă interesau doar „loturile lui Flan“, cum le porecliseră prietenii mei de la licitație. Nu erau lucruri de marcă, doar sortimente modeste de cutii și genți, lucruri pe care eu însămi le puteam căra ușor până la mașină, în timp ce împingeam căruciorul lui Nori. De obicei, le obțineam la licitația de deschidere. Cei mai mulți dintre ofertanți nu erau interesați de lucrurile mici – voiau mobilă, echipamente, piesele care aduc bani buni; cei mai mulți erau dealeri care aveau case de amanet sau standuri de antichități. Vânzările mele de peluză erau o nimica toată. Loturile pline de obiecte de anticariat puteau porni de la peste o sută de dolari și ajungeau la câteva sute, cu plata doar în numerar, dar tot erau un chilipir. În general, oamenii câștigau cel puțin dublul sumei plătite la licitație când își vindeau produsele, uneori, de zece ori mai mult. Alteori, și mai mult.

Lotul la vânzare era plin de instrumente – un set de tobe cu AMENDZ scris cu bandă adezivă pe toba mare, câteva chitare cu abțibilduri, un contrabas, un saxofon, toate aranjate ca și când trupa tocmai plecaseră să-și facă de cap cu fanele pătimașe. Pe podeaua de beton erau împrăștiate mai multe sticle de bere și câteva prosoape. Era clar că depozitul fusese un spațiu pentru repetiții. Cum putuse o trupă să-și lase toate instrumentele garanție? Poate că muriseră cu toții într-un accident de autobuz, în America Centrală; poate că soțiile îi cicăliseră să renunțe la visurile lor de rock'n-roll.

Nori se lupta să iasă din cărucior. Adăugasem la cataramă un șnur complicat, pentru a-i împiedica încercările de evadare. Nori se transformase în ultima vreme într-o mică Houdini; devenea tot mai greu să o țin locului.

– Tigare, mama!

Arăta spre chitare. Am încercat să o fac să tacă; trebuia să înceapă licitația. N-am avut prea mult succes – nedreptatea captivității ei în micul scaun de pânză o făcea să țipe. Conducătorul licitației, care vorbea tot mai repede, a ridicat glasul.

Când licitația a ajuns la 250 de dolari, domnul Chen Junior, o variantă ușor mai ponosită a tatălui său, a ridicat un deget. Yolanda Garcia și-a înclinat rapid capul, cu podoaba lui de păr fin, spre dreapta, când s-a ajuns la 375 de dolari. Curând după aceea, Norman, bătrânul ursuz care se ocupa de trocuri, a țipat „Aici“, peste strigătele de protest ale lui Nori, ridicându-și ambele mâini vânoase.

– Vândut lui Norman pentru 425 de dolari, strigă și conducătorul licitației. Felicitări tuturor.

O privi cu reproș pe Nori.

– Ne vedem la birou pentru plăți.

Era o tranzacție ușoară pentru mine – zece dolari pentru cel puțin o duzină de genți și cutii. Abia așteptam să le duc acasă și să le deschid.

...

Partea mea preferată din întreaga experiență a licitației este momentul de dinainte să descopăr ceea ce am câștigat. Momentul în care stau pe podeaua celui de-al doilea dormitor al nostru, transformat în cameră-pentru-depozitul-de-la-licitație, în salopetă și în converșii mei roșii, cu părul blond și tuns scurt, îmbâcsit de praful altora. Momentul în care îmi țin cuțitașul deasupra cutiei de carton, gata să mă apuc de treabă.

Nu știu prea multe lucruri care să dea mai multă satisfacție decât tăierea benzii adezive cu un cuțitaș. Prima pocnitură a sigiliului, felul în care banda pârâie și se îndoaie sub lamă, suflul de aer muced care țâșnește dinăuntru. Îmi place la nebunie. Aș putea tăia bandă și desface

cutii toată ziua. Momentul acela, chiar înainte să afli ce e în cutie – acela este cel mai frumos moment. Asta sârbătoream. Totul era posibil.

N-am aflat niciodată ce era în gențile JCPenney. După ce am plătit și am început să încarc lucrurile în Booty, remorca agățată în spatele mașinii mele Beulah Datsun, o femeie a venit spre mine, furioasă. Purta o decolorată rochie de vară și papuci de casă. Avea părul ciufulit. Probabil abia se trezise.

– Hei, astea sunt lucrurile mele.

– Nu, nu sunt, i-am spus eu.

Eram leocă de sudoare; în depozit erau probabil patruzeci și opt de grade.

– Sunt lucrurile mele. Tocmai le-am cumpărat, zise și începu să plângă. Urma să plătesc datoria. Am ajuns prea târziu.

– Cât datorii? am întrebat.

– Trei sute de dolari.

Vorbea de parcă ar fi fost vorba de un milion. Știam ce sumă uriașă puteau să pară trei sute de dolari.

– Toate pozele și nimicurile mele sunt acolo.

– Știi ce? i-am spus, gândind repede. Îți dau toate lucrurile pentru o sută de dolari.

Voiam să par miloasă. Nu i-am zis că luasem totul pe o zecime din preț.

– Îți mulțumesc!

M-a îmbrățișat și eu m-am simțit ca o nemernică. Puteam să i le las la un preț mult mai mic. Puteam să i le dau gratis.

Am ajutat-o să-și care lucrurile, care-mi aparținuseră pentru scurt timp, până la mașina ei veche, din anii '70. Am aruncat un ochi în geanta închisă care îmi trezise

interesul. Părea să fie plină cu niște cutii de pantofi. Cutii mici. Un bebeluș dormea pe bancheta din spate, într-un vechi scaun auto pentru copii, din crom, cu mucii uscați pe față. M-am simțit și mai prost pentru că îi luasem banii, dar nu i-am dat înapoi. Niciodată nu mai câștigasem bani așa de ușor.

– Ești o femeie de afaceri vicleană, Flan, mi-a spus Yolanda după ce tipa a plecat.

– Nu, sunt doar o ticăloasă.

Își punea cutiile în remorcă. Una dintre ele, pe care scria ART & ECT, mi-a atras atenția.

– Hei, îmi vinzi cutia aia pentru nouăzeci de dolari? am întrebat-o.

– Cutia asta?

Yolanda a ridicat-o și s-a uitat la ea de parcă nu înțelegea.

– Nu vreau să merg acasă cu mâna goală, i-am spus.

Realizasem și că nu voiam să merg acasă cu banii acelei femei. Conștiința mea era un lucru complicat – când ațipea, când se strecura asupra mea ca un hoț.

– Ești nebună, mi-a spus, dar a dat mâna cu mine și apoi cu Nori, pentru a pecetlui afacerea.

Am legat cutia de scaunul din față al mașinii și am pornit spre casă, iar semnul ponosit de la EZ Self Storage devenea tot mai mic în oglinda retrovizoare, până ce nu l-am mai văzut deloc.

☼ Când vezi tot mereu termenul „depozit personal“, nu te poți abține să nu te gândești la el. Te întrebi lucruri de genul: unde anume este depozitat sinele? În inimă? În cap? În pelvis? E ceva care se agită prin noi, ca o fantomă?

Walt Whitman credea că sinele se dilată, că este transcendent, divin; credea că sinele e *total*. Voiam să simt același lucru, cu adevărat, dar nu eram atât de sigură. În cea mai mare parte a timpului, sinele meu se simțea destul de mic.

Când aveam șapte ani și mama era pe moarte, cancer pancreatic, tatăl meu mă puneă să stau în salonul ei de spital. Era oribil. Avea dureri foarte mari. Aproape că puteam simți durerea emanând din ea – o duhoare ascuțită de animal care brăzda aerul antiseptic și îmi ridica perii pe spinare. Tata nu mă lăsa să plec. Trupul mamei se agita și zvăcnea sub pătura umflată, ca și când ar fi urmat să levi-teze deasupra patului. Horcăia, icnea și scotea o mulțime de gemete și de sunete neomenești. M-am văicărit și am încercat să o iau la goană, dar tata nu mi-a dat drumul.

– E mama ta, a zis el. Asta poate fi ultima ta șansă de a o vedea în viață.

– Asta... nu... sunt... eu, s-a forțat ea să spună, cu buzele crăpate, cu ochii umflați și injectați.

Atunci m-am speriat și mai tare. Dacă nu era mama cea care se zvărcolea, atunci cine era? Și unde plecase mama mea adevărată? Ultimul lucru pe care mi l-a spus – ținându-mă strâns de încheietura mâinii și scrutându-mă

cu ochii ei iepurești – a fost „Ai... grijă... de... tine.“ M-am gândit la perlele de cultură pe care le ținea într-un săculeț de pânză subțire, la ceainicul de argint pe care îl freca o dată pe lună cu o soluție specială, deși nu pleca nicăieri și nici unul dintre noi nu bea ceai. M-am gândit că sinele meu trebuie să fie un obiect ca acelea, scump și bine întreținut, ceva folosit rar sau niciodată. Mă gândeam unde îl voi găsi, de ce fel de îngrijiri s-ar putea să aibă nevoie.

Tatăl meu nu mi-a fost de nici un ajutor în privința asta. El avea o șingură idee despre cum voia să fiu eu după moartea mamei – tăcută. De fapt, două idei, tăcută și ascultătoare. Nu eram obișnuită să fiu astfel. Voia să port uniforma de școală timp de douăzeci și patru de ore pe zi. M-am revoltat. Am încercat diverse ținute. Pe cea a fetei sportive, cu șosete cu dungă, coadă de cal și jersey de softball. Ținuta fetei ursuze, cu mult negru, a fetei hippie, cu bluze țărănești, blugi Levis uzați și picioarele goale. Fata hard rock, cu blugi prespălați, un permanent mare și ghete cu tocuri ascuțite. Nimic original, trebuie să recunosc. M-am schimbat cameleonic în anii de școală, imitând diferite stiluri de coafură de pe la prietene, felurite gusturi muzicale și alcoolice de la prieteni, mulându-mă pe imaginea aleasă de ei, o oglindă în care puteau privi, văzându-se mai clar pe ei înșiși, nu pe mine.

L-am descoperit pe Walt Whitman în ultimele clase de liceu. Am tras de pe raft *Fire de iarbă* – o ediție veche, cu o copertă de pânză galben-muștar. Am crezut că e o broșură banală despre marijuana, deși ar fi fost surprinzător să găsesc așa ceva în casă. Părinții mei nu aveau genul ăsta de umor. Erau puține rafturi cu cărți, câteva manuale tehnice și romane în formă comprimată de la revista *Reader's*